

Cartes

Muts i a la gàbia

Lídia Angelats Jordà. Ripoll.

Una gent que conec, l'altre dia a casa seva tenien una gàbia amb dues cadernereres. Va ser un regal. Diu: "Mira que són maques!". Però estan tristes! Sí, com dos estaquirots dins la gàbia. Estan molt ben cuidades però depenen absolutament dels altres, que es recordin que existeixen. La dona de la casa va a caminar cada dia fins a arribar a una font. Diu: "Hi havia dues cadernereres que feia goig de sentir-les". Motivada per elles, la caminada era encara més agraïda. "Ara fa dies que no les sento", diu. Però de sobte, pensa: "No deuen aquestes!", rient. "Van ser comprades en una botiga". Les tapa amb un drap perquè descansin més bé.

Mal assumpte engabiar ocells. I mal assumpte que es puguin caçar sempre que es vulgui. El conseller del ram (Medi Natural i Agricultura) és una persona que reconeix que no estima els animals. O sigui, que sota el seu mandat els animals patiran encara una mica més. Involució. Els senyors del Govern de Catalunya, quan es va discutir al Parlament la llei per abolir les corrides de toros, crec que va ser el Sr. Rull, de grata memòria pel discurs emotiu, just i gran (també atrevit) que va fer. Gràcies a Déu s'ha abolit el cruel espectacle. No els ha anat pas malament als senyors de Convergència i Unió aquesta decisió. Amb les últimes eleccions es veu. Quina part de gent que no els votava ho ha fet per això? Hi ha gent indiferent amb els animals però en general, i de llarg, al davant d'una decisió justa s'abaixa la guàrdia i un sentiment de confiança inunda l'intel·lecte, el cos s'oxigena. La vida pot ser més segura per tots.

Rellevin aquest conseller i posin-ne un d'adequat per aquests temes. A les seves files n'hi ha d'haver molts més.

No trobo paraules

Anna M. Guillén Pardo. Girona.

Quan, malgrat el preu, decideixes anar al teatre, i vas a comprar l'entrada, tens dues o tres opcions per escollir, segons a quin lloc del teatre vulguis anar. Això sempre que no vagis en cadira de rodes, en aquest cas s'han acabat les opcions, l'entrada sempre és la més cara, això és així en tots els teatres, després alguns t'apliquen un petit descompte (mai més d'un 15%) i ja estàs servit. Fins ara no havia dit res, però el que va passar diumenge al Teatre de Salt (gestionat de forma privada) no té qualificatiu. Quan vaig comprar la meva entrada i la dels meus acompanyants, a mi no em van fer el petit descompte (ja havia avisat que anava en cadira), ho vaig deixar passar, total per 3 euros, però quan vaig veure el lloc on havia d'estar-me no m'ho podia creure. El lloc reservat per a mi (els meus acompanyants eren a l'altra punta de la sala), i pel qual havia pagat 28 euros, era en meitat del passadís, per on la gent pujava i baixava a ocupar els seus seients, o sigui que fins que tothom no va ser al seu lloc no vaig poder posar-me bé perquè estava enmig del pas, davant dels cinc esgraons que porten a la graderia inferior. S'estaven incomplint les normes de seguretat de la sala, perquè en cas d'evacuació jo era al mig; jo tampoc estava gaire segura perquè amb qualsevol moviment incontrolat baixo de cop cinc esgraons amb el cap per davant; vaig pagar un seient que després va ocupar un altre (pagant un altre cop), això sense comptar amb la patètica imatge del discapacitat al mig del pas perquè no sabem on coi ficar-lo.

Que consti que jo no demano descomptes pel fet de ser discapacitada, demano que es tingui en compte que som ciutadans com la resta, que paguem com tothom, però que quedi clar que, com tothom, exigim un tracte digne i just.

Molt bé,

senyor alcalde

josep maria bosch. Girona.

Girona no havia destacat, mai, per la il·luminació nadalenca: es tractava, fins ara, d'una il·luminació pobra, molt poc expressiva i que lligava, de manera extraordinària, amb aquella expressió de l'escriptor, d'una "Girona grisa i negra". És més, aquella il·luminació es concretava, només, en alguns carrers del centre. Ja fa afortunadament

alguns anys que Girona ha deixat d'ésser grisa i negra: hi ha ajudat molt la recuperació del Barri Vell. Però s'ha mantingut com una "Girona trista", alterada, darrerament, de manera positiva per la Universitat i els estudiants vinguts de fora, molt especialment pel que fa als dïjous a la nit.

Finalment, la il·luminació nadalenca d'enguany ha acabat amb aquella tristor: mai havíem vist una il·luminació tan alegre i, sobretot, que agafa bona part de la ciutat. És més, en ser a base de leds, pensem que és, afortunadament, econòmicament sostenible. És difícil de buscar una correlació entre l'alegria de la il·luminació i les vendes dels comerços, però de ben segur que aquesta llum, en ser més alegre, potenciarà les vendes. Per tot això, senyor alcalde, rebí la meva felicitació, i si per pagar aquests llum cal anul·lar els focs artificials de cloenda de Fires, jo ja hi estic d'acord.

La memòria perduda

enric Carcereny Beltran.

lloret de mar.

No es pot entendre com als Països Catalans encara hi hagi vots a favor del partit de la caverna i del ribot. Fa molt poc, abans de les eleccions, els de la caverna defensaven que es tornessin el diners producte de l'espoli fiscal. L'origen romà d'aquesta paraula era que quan els gladiadors eren morts, es portaven a una habitació anomenada "spoliarium", on se'ls despullava dels seus vestits i béns. En el diccionari espanyol, també significa, "apropiació d'una cosa que pertany a un altre, de forma violenta, injusta o il·legal". Acabades les eleccions, els de la caverna ja no recorden la promesa. Els del ribot fan el mateix, i tots recordem que també prometien "apoyaremos el Estatuto que salga del parlamento catalán". Han acabat les eleccions i la memòria també es perd.

Sort en tenim que el poble basc ens obrirà el camí, ja que seran els primers a arribar a la independència. Els de la caverna també ens ajudaran, per com de malament que ho faran i tothom veurà que de democràcia només n'hi ha una, i que les reverències i genuflexions estan fora de lloc quan es tracta d'una salutació, excepte al Japó, on és una salutació entre iguals sense cap tipus de submissió. La memòria obligada és el deure que imposa als catalans recordar els horrors i les injustícies comeses contra un col·lectiu de persones, i de recordar-les als que no tenen memòria o fan veure que l'han perduda. Per cert, el pacte fiscal molts pensem que és una nova broma.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2011/12/11/cartes/535352.html?utm_source=rss